

пиеру. Но той се не обади, и заплашванието, което той кроеше за другитѣ падна върху му.

Въ същото време той повтори рѣчьта си въ клуба на Якобинцитѣ, като прибави: „Това, което чухте, е моето завѣщание. Съюзътъ на злонамѣренитѣ е тѣй силенъ, щото не се надѣвамъ да се отрва отъ него“.

И когато той каза: „И азъ ще се отрова!“ знаменития живописецъ Давидъ, увлеченъ отъ умиление, извика: „Азъ ще се отрова заедно съ тебъ!“

Било-Варена и Коло-д'Ербоа, които присъствуваха на това засѣдание, обсипаха съ псувни и даже едва не ги избиха. Събранието се намираше въ състояние на възбуденъ фанатизмъ, който се изказваше съ заплашвания срѣщу комитетитѣ. Приятелитѣ на Робеспьера го убѣждаваха да се възползува отъ това настроение и да повтори 31-й май. Но той се отказа да се бори срѣщу Конвента, като противъ едничката законна властъ въ държавата.

Нощта отъ 8-й на 9-й термидоръ мина въ голѣми вълнения. Въ комитетитѣ идяха най тревожни извѣстия, но въ същото време нѣкои мъжественни граждани имъ прѣдлагаха своитѣ услуги.

Въпрочемъ тамъ си работяха както винаги. Сень-Жустъ редактираше рапорта си за другия день. Когато го попитаха за него, той обѣща да го съобщи на другаритѣ си прѣди да го внесе въ Конвента и даже да го унищожи ако тѣ поискать това. Но сутриньта Сень-Жустъ исчезна и само къмъ пладнѣ, когато събранието щѣше да се открива, отъ него бѣше получена записка чрѣзъ одного отъ приставитѣ: „Несправедливостта ма е заяла; азъ ще си открива сърцето на народния Конвентъ.“ Тая фраза бѣше заета отъ рѣчьта, която той бѣ приготвилъ.

Безъ да чака тие, които прѣдполагаше да обвинява, той се качи на трибуната и почна съ тия думи: